

Arrest

nr. 72 042 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. FLAVIANI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 maart 2011 en heeft zich op 17 maart 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 april 2011, 20 juli 2011 en 18 augustus 2011.

1.3. Op 18 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit Leran, gemeente Preshevo, en de Servische nationaliteit te bezitten. Ongeveer twee jaar geleden bent u gestopt met werken voor A.(...) S.(...) en zijn vader N.(...) S.(...). Zij hadden u in het zwart tewerkgesteld om in een vorm van onderaanneming werken uit te voeren voor een telecombedrijf. Zij reden u en een twintigtal andere werknemers elke dag met de auto van het dorp naar het werk en voerden jullie daarna weer terug. Jullie hadden afgesproken dat zij u na de eerste drie maanden uw eerste loon – 13 euro per dag – zouden uitbetalen. Na drie maanden had u echter nog steeds uw loon niet ontvangen. Ook de andere werknemers die in het zwart voor hen werkten werden niet uitbetaald. U heeft A.(...) en N.(...) S.(...) dan enkele keren hierover aangesproken. Ze stelden financiële problemen te ondervinden maar verzekerden u steeds dat ze u gingen betalen. Af en toe gaven ze een klein bedrag, wat in totaal neerkwam op ongeveer 120 euro. U werkte intussen ook soms in de landbouw en leende af en toe geld om rond te komen. Na anderhalf jaar waarin uw loon niet werd betaald door A.(...) en N.(...) S.(...) besloot u te stoppen met dat werk. Uiteindelijk heeft A.(...) S.(...) u, nadat u bij hem thuis bent geweest, gezegd dat hij niet ging betalen en dat hij u nooit meer wilde zien. U bent naar de politie geweest maar zij zeiden u dat N.(...) S.(...) overleden was en dat ze niets konden doen. U heeft dan een advocaat aangesproken om de zaak voor de rechtbank te brengen. Deze zei u echter dat dit u waarschijnlijk niets zou opleveren en alleen maar geld zou kosten. U heeft de zaak vervolgens niet voor de rechtbank gebracht.

Verder vreest u de Servische gendarmerie. Deze viel geregeld bij mensen thuis binnen op zoek naar wapens. U hoorde dat ze hierbij ook een gezin van tien personen arresteerden. Enerzijds omdat u bang was van de gendarmerie en anderzijds omdat u schrik heeft dat u A.(...) S.(...) zelf iets zou aandoen, heeft u besloten uit Servië te vertrekken. U bent op 13 maart 2011 vanuit Servië vertrokken en op 17 maart 2011 bent u in België aangekomen, waar u op diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een Servisch paspoort afgegeven op 29 januari 2009; een Servisch paspoort op naam van M.(...) Z.(...), afgegeven op 24 februari 2011; een Servisch paspoort op naam van V.(...) Z.(...), afgegeven op 24 februari 2011; een Servisch paspoort op naam van D.(...) Z.(...), afgegeven op 24 februari 2011; een Servisch paspoort op naam van M.(...) Z.(...), afgegeven op 24 februari 2011; drie bustickets dd. 12 en 13 maart 2011; een schuldbekentenis van A.(...) S.(...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Servië verlaten te hebben omdat u er niet mee kon leven dat (de zoon van) uw voormalige werkgever weigerde u uit te betalen en u de dwang wilde tegengaan om naar hem te gaan en de situatie erger te maken (gehoorverslag CGVS dd. 20 juli 2011, verder CGVS II, p. 5). Dat uw voormalige werkgever u niet wou/kon uitbetalen, betreft echter een probleem van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. U verklaarde weliswaar te denken dat u omwille van uw Albanese origine door uw Servische werkgever niet betaald werd, maar u wist dit vermoeden niet te concretiseren. Zo stelde u dat de Servische werknemers misschien wel uitbetaald werden, maar u kon dit niet met zekerheid bevestigen (gehoorverslag CGVS dd. 18 augustus 2011, verder CGVS III, p. 8-9). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u eerder tijdens het gehoor nog uitdrukkelijk verklaarde dat geen enkele van de in het zwart tewerkgestelde werknemers uitbetaald werden, ook niet de Servische (CGVS III, p. 2-3; CGVS II, p. 3). U maakt dan ook niet aannemelijk dat uw probleem met de familie S.(...) verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts gaf u aan in het kader van uw probleem met uw voormalige werkgever(s) omwille van uw Albanese origine geen hulp te hebben gekregen van de Servische politie (gehoorverslag CGVS dd. 15 april 2011, verder CGVS I, p. 4), hetgeen u echter opnieuw niet wist te concretiseren. U verklaarde éénmaal aan de lokale politie gevraagd te hebben uw voormalige werkgever te vervolgen om alsnog uitbetaald te worden (CGVS III, p. 6-7). U zou hierop te horen hebben gekregen dat de vader, N.(...) S.(...), onlangs overleden was en dat de familie S.(...) veel schulden had gemaakt. Er werd u aangeraden geen moeite te doen omdat de heer S.(...) u toch niet zou kunnen uitbetalen (CGVS III, p. 6). U bleek de betrokken agenten echter niet gevraagd te hebben waarom ze u niet konden of wilden helpen (CGVS III, p. 6). U stelde dat uw voormalige werkgever misschien banden had met de politie maar diende toe te geven dat dit een loutere veronderstelling betreft waar u geen enkele

concrete aanwijzing voor hebt (CGVS III, p. 6-7). Verder haalde u aan evenmin aangedrongen te hebben bij de politie omdat er in de regio een 'gespannen sfeer' heerste (CGVS III, p. 6). U liet echter na te concretiseren hoe of waarom deze 'gespannen sfeer' het vragen en/of verkrijgen van verdere hulp in de weg stond. Tevens dient er op gewezen te worden dat in uw regio, de Presevo-vallei, de reguliere politietaken ressorteren onder de bevoegdheid van een Multi-etnische politiemacht (MEP), waarbij ook etnische Albanezen tewerkgesteld zijn. Deze politiemacht is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en het hoofd van de politie is een etnische Albanees. Hoewel de MEP de laatste jaren aan belang verloren heeft, dient er op gewezen te worden dat zij haar politietaken in de haar toegewezen domeinen (burenruzies, verkeersovertredingen, smokkel en diefstal, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten) naar behoren blijft vervullen.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de multi-etnische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanees, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

Betreffende het door u aangehaalde gebrek aan bereidheid van de lokale politie om stappen te ondernemen tegen uw voormalige werkgever opdat hij u alsnog zou uitbetalen (CGVS I, p. 8; CGVS III, p. 6-8), dient er voorts op gewezen te worden dat het niet aan de politie toekomt om de naleving van contractuele verplichtingen af te dwingen. U dient hiervoor de bevoegde gerechtelijke instanties te vatten. U verklaarde in dit verband een advocaat te hebben geraadpleegd, die u echter afraaide gerechtelijke stappen te ondernemen omdat dit u waarschijnlijk alleen maar geld zou kosten - ook uw advocaat wist dat de heer S.(...) enorme schulden had gemaakt (CGVS II, p. 5; CGVS III, p. 7). U liet evenwel na het advies van een andere advocaat in te winnen en de zaak werd uiteindelijk nooit voor de rechtbank gebracht (CGVS II, p. 4; CGVS III, p. 7).

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk alle redelijke mogelijkheden te hebben uitgeput om uw geschil met de heer S.(...) via de bevoegde autoriteiten te beslechten, laat staan in geval van eventuele toekomstige problemen geen beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke escalatie van uw probleem met de heer S.(...) omdat u er persoonlijk niet mee kan leven dat hij u niet zou uitbetalen (CGVS I, p. 7-8; CGVS II, p. 5), dient er tot slot op gewezen te worden dat een dergelijke - vooralsnog hypothetische - vrees niet kan weerhouden worden om ten aanzien van u te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder verklaarde u Servië te hebben verlaten omwille van uw vrees voor de Servische gendarmerie in uw regio (CGVS I, p. 7). Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie - een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van

deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. U haalde ter zake echter geen persoonlijke problemen met de gendarmerie aan. U verklaarde louter enkele gevallen te kennen waar de gendarmerie bij mensen thuis binnengevallen was zonder hun toestemming te vragen (CGVS I, p. 7). Zo haalde u de arrestatie aan van een gezin van tien personen bij wie de gendarmerie binnengevallen was op zoek naar wapens (CGVS I, p. 7-8). U blijkt dit gezin echter niet te kennen, noch bent u op de hoogte van de concrete omstandigheden waarin hun arrestatie plaatsvond (CGVS I, p. 7-8). Uw vrouw verklaart daarnaast dat de gendarmerie ongeveer acht of negen maanden voor uw vertrek binnengevallen is in het huis van uw schoonfamilie. Ze bleken op zoek te zijn naar wapens. Eén van uw schoonbroers zou toen ook meegenomen zijn (CGVS 11/13428B dd. 15 april 2011, p. 5). Uw schoonfamilie ondervond nadien echter geen problemen meer met de gendarmerie (CGVS 11/13428B dd. 15 april 2011, p. 5). Geen enkel gegeven is bovendien voorhanden dat u of uw gezin naar aanleiding van de beweerde inval bij uw schoonfamilie enige vrees dienen te koesteren ten aanzien van de gendarmerie. Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt tot slot dat jullie persoonlijk nooit problemen hebben gekend met de gendarmerie, noch met de Servische autoriteiten in het algemeen (CGVS I, p. 7, CGVS III, p. 8; CGVS 11/13428B dd. 15 april 2011, p. 4-5). U maakt ter zake dan ook niet aannemelijk in geval van terugkeer naar Servië een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts maakte u gewag van discriminatie op de arbeidsmarkt omwille van uw etnische afkomst (CGVS I, p. 5). Om te oordelen of eventuele discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen evenwel alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Wat u persoonlijk betreft, dient er op gewezen te worden dat u en uw gezin over identiteitsdocumenten beschikken; dat jullie een eigen huis hadden (vragenlijst CGVS echtgenote dd. 17 maart 2011, p. 3); en dat u ingeschreven was in een arbeidsbureau (CGVS I, p. 5). Voorts dient vastgesteld te worden dat u blijkens uw verklaringen wel degelijk geregeld tewerkgesteld werd in Servië, zij het in het zwart. Zo blijkt u na de stopzetting van uw werk voor vader en zoon S.(...), tot kort voor uw vertrek uit Servië nog twee jaar gewerkt te hebben bij het bedrijf Arsicom (CGVS II, p. 2-3). U werkte ook af en toe in de landbouw, vooral dan in de periode dat u niet betaald werd door uw werkgever (CGVS III, p. 5-6). Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u kindergeld kreeg van de Servische autoriteiten (CGVS II, p. 3); dat jullie blijkens uw verklaringen en de door u neergelegde medische attesten, toegang hadden tot medische zorgen in Servië (CGVS II, p. 5-6); en dat uw kinderen er tot aan uw vertrek naar school gingen (CGVS II, p. 6). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ter zake ten aanzien van u dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en dat van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens die op zich niet onmiddellijk ter discussie staan. De bustickets bevestigen dat u met de bus naar België bent gekomen, waar evenmin aan getwijfeld wordt. De schuldbekenenis heeft betrekking op het achterstallig loon dat uw voormalige werkgever u nog verschuldigd is, hetgeen op zich evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1A van het Verdrag van Genève en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de motieven geformuleerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in de bestreden beslissing inadequaat zijn en dat hij zal aantonen dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde, actuele vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag bestaat, en hij wel degelijk dient erkend te worden als vluchteling, dan wel minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker is verontwaardigd waar het CGVS twijfels heeft over de juistheid van het verhaal en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het hoofd ziet dat verzoeker niet alleen een coherent en consistent, maar ook een aannemelijk verhaal naar voren heeft gebracht met veel feiten en details. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en vraagt hij in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een “country summary Serbia” van Human Rights Watch van januari 2011 en een reisadvies Servië (geldig op 28 oktober 2011).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat zijn probleem met de familie S. verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, (ii) hij niet wist te concretiseren dat hij in het kader van zijn probleem met zijn voormalige werkgever omwille van zijn Albanese origine geen hulp heeft gekregen van de Servische politie, (iii) er uit informatie blijkt dat voor het geval de multi-etnische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen, (iv) het niet aan de politie toekomt om de naleving van contractuele verplichtingen af te dwingen, (v) de zaak uiteindelijk nooit naar de rechtbank werd gebracht, (vi) voor wat betreft de aangehaalde vrees voor een mogelijke escalatie omdat hij er persoonlijk niet mee kan leven dat hij niet zou worden uitbetaald, op gewezen dient te worden dat een dergelijke – vooralsnog hypothetische – vrees niet kan weerhouden worden om ten aanzien van hem te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vii) zijn verklaringen over het algemeen functioneren van de gendarmerie niet in tegenspraak is met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt maar deze situatie op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en uit zijn verklaringen en die van zijn echtgenote blijkt dat zij nooit problemen hebben gekend met de gendarmerie, noch met de Servische autoriteiten, en (viii) uit informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en haar beleid gericht is op integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het

hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 oktober 2011 (1113428), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, §2, van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in bedoelde zin kan rekenen vanwege de Servische autoriteiten. Verzoekers argumenten in het verzoekschrift dat de politie hem heeft meegedeeld dat zij niets kunnen doen en geen bescherming kunnen bieden en opgemerkt dient te worden dat Albanese politieagenten weinig invloed hebben in de Multi-etnische politie en er acties ondernomen worden tegen Albanese politieagenten, kunnen de Raad niet overtuigen aangezien verzoeker naar eigen zeggen één keer aan de lokale politie zou hebben gevraagd zijn voormalige werkgever te vervolgen, de Multi-etnische politie ondergebracht is binnen de bestaande politiestructuren en het hoofd van de politie een etnisch Albanees is en deze politiemacht haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren blijft vervullen, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (Subject related Briefing Servië (SRB), *“Situatie van de Albanezen in de Presevo-vallei”*, 15 maart 2011, p. 35). In de mate verzoeker de objectieve informatie in de SRB probeert te weerleggen aan de hand van een *“country summary Serbia”* van Human Rights Watch, wijst de Raad erop dat in het verslag melding wordt gemaakt van een aanslag op een Albanese politieofficier maar daaruit niet kan worden vastgesteld wie op deze officier een aanslag pleegde en waarom. Overigens kan deze aanslag en het summiere verslag van Human Rights Watch de SRB die uitgewerkt werd op basis van *“een ruim aanbod aan zorgvuldig geselecteerde publieke informatie”* niet ontkrachten.

Derhalve concludeert de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn Albanese origine geen of niet afdoende beroep kon doen op de lokale politie of de multi-etnische politie, of dat hij omwille van zijn origine niet de nodige juridische stappen had kunnen zetten teneinde alsnog uitbetaald te worden door zijn ex-werkgever of zijn zoon. Dit klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet het enige slachtoffer was van deze wanbetaling waarvan ook niet Albanezen, volgens zijn verklaringen, de dupe waren.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat zijn voormalige werkgever hem met de dood bedreigde wijst de Raad erop dat verzoeker nagelaten heeft tegen zijn ex-werkgever een klacht in te dienen voor bedreigingen. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker heeft nagelaten bescherming te zoeken voor bedreigingen van de kant van zijn ex-werkgever en hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen bescherming kon krijgen. Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat in de

bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat het niet de politie toekomt om de naleving van contractuele verplichtingen af te dwingen en dat verzoeker, zij het op het advies van één advocaat, de zaak nooit voor de rechtbank heeft gebracht, motieven die door verzoeker niet worden betwist.

2.4. Naast zijn problemen met zijn ex-werkgever stelt verzoeker dat hij heeft aangegeven dat hij bang was voor een executie door de Servische gendarmerie, waarbij hij verwijst naar de toenemende acties van de Servische gendarmerie in de maanden voor zijn vertrek waarvan onder andere zijn schoonfamilie het slachtoffer zou zijn geweest, een tiental Albanese mensen uit Preshevo en het enige criterium de Albanese origine is.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst, zoals de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in verzoekers regio. Het louter neerleggen van een reisadvies dienaangaande toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan, noch wordt daarmee aangetoond dat verzoeker in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming. Ook het louter behoren tot een bepaalde etnische groep wijst er niet automatisch op dat verzoeker persoonlijk en systematisch wordt vervolgd of dat hij geen bescherming zou kunnen doen op zijn autoriteiten. Verzoeker betwist geenszins de vaststelling dat hij en zijn echtgenote nooit problemen hebben gekend met de Servische gendarmerie of de Servische autoriteiten.

2.5. In de mate verzoeker nog poneert dat hij op de arbeidsmarkt omwille van zijn Albanese origine wordt gediscrimineerd en indien hij moet terugkeren met zijn gezin naar zijn land van herkomst, zij verder in armoede zullen moeten leven aangezien hij geen recht heeft op werkloosheidsuitkering en dit zou resulteren in een onmenselijke vernederende behandeling, merkt de Raad op dat verzoeker met deze beweringen niet ontkracht dat *“Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Wat u persoonlijk betreft, dient er op gewezen te worden dat u en uw gezin over identiteitsdocumenten beschikken; dat jullie een eigen huis hadden (vragenlijst CGVS echtgenote dd. 17 maart 2011, p. 3); en dat u ingeschreven was in een arbeidsbureau (CGVS I, p. 5). Voorts dient vastgesteld te worden dat blijkens uw verklaringen wel degelijk geregeld tewerkgesteld werd in Servië, zij het in het zwart. Zo blijkt u na de stopzetting van uw werk voor vader en zoon S.(...), tot kort voor uw vertrek uit Servië nog twee jaar gewerkt te hebben bij het bedrijf Arsicom (CGVS II, p. 2-3). U werkte ook af en toe in de landbouw, vooral dan in de periode dat u niet betaald werd door uw werkgever (CGVS III, p. 5-6). Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u kindergeld kreeg van de Servische autoriteiten (CGVS II, p. 3); dat jullie blijkens uw verklaringen en de door u neergelegde medische attesten, toegang hadden tot medische zorgen in Servië (CGVS II, p. 5-6); en dat uw kinderen er tot aan uw vertrek naar school gingen (CGVS II, p. 6).”*

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas en dat naar aanleiding van het onderzoek werd besloten dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, ingeval van problemen met zijn ex-werkgever, niet zou kunnen rekenen op de hulp en de bescherming van de Servische autoriteiten. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van problemen met de Servische autoriteiten of de Servische gendarmerie. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder kan ook de verwijzing naar een algemeen rapport of reisadvies betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS